Dosarul nr.2c-537/2025 (2-25040598-12-2c-26032025-1)

H O T Ă R Î R E
în numele Legii

15 decembrie 2025 mun.Chișinău

Judecătoria Chișinău, sediul Centru
Instanța în componență
Președintele ședinței
Judecător Iraida Secrieru-Coșleț
Grefier Alina Mihailuc

examinând, în ședință publică, cauza civilă la cererea de chemare în judecată a SRL"Melivictrans" împotriva SRL"Preceragro" privind încasarea sumei și compensarea cheltuielilor de judecată

constată

La data de 21.03.2025, SRL"Melivictrans" a depus în instanța de judecată cerere împotriva SRL"Preceragro" privind încasarea sumei și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii s-a indicat că, pe parcursul anului 2023, reclamantul a prestat servicii de transport pîrîtului. În acest sens au fost întocmite facturile fiscale nr.IH2036551 din data de 31.01.2023 în sumă de 20300 lei, nr.IH2036571 în sumă de 27500 lei și nr. IH2036581 în sumă de 18750 lei. Astfel, pretinde că, în total, după verificările contabile, pîrîtul îi datorează suma de 52490 lei.

Mai indică reclamantul că, multiplele solicitări către pîrît de restituire a sumei, inclusiv conform notificării remise, nu s-au soldat cu succes.

A citat art.1375 Cod civil și a indicat că, pîrîtul trebuie să restituie retribuția convenită. La fel, a reiterat și art.1376 Cod civil, și a solicitat încasarea de la pîrît a datoriei în sumă de 52490 lei și cheltuielile de judecată.

Inițial, cererea de chemare în judecată a fost primită în procedura cererilor cu valoare redusă. Iar, ulterior, prin încheierea din data de 01.08.2025(f.d.48), a fost continuată examinarea cauzei în procedură generală, în ședință de judecată cu citarea părților.

În ședința de judecată reprezentantul reclamantului, A.Fetcu, nu s-a prezentat a solicitat examinarea cauzei în lipsă.(f.d.54)

Reprezentantul pîrîtului în ședința de judecată nu s-a prezentat, fiind legal citat.(f.d.57)

Studiind materialele dosarului, analizând în corespundere cu prevederile art.130 CPC, cumulul probelor prezentate, sub aspectul admiterii sau respingerii cererii înaintate, în raport cu specificul pricinii, instanţa de judecată consideră necesar de a respinge acțiunea, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 5, alin. (1) Cod de procedură civilă, orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanță judecătorească, în modul stabilit de lege, pentru a-şi apăra drepturile încălcate sau contestate, libertățile şi interesele legitime.

În conformitate cu art. 117, alin. (1) din Codul de procedură civilă, probe în cauze civile sunt elementele de fapt, dobândite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanțelor ce justifică pretențiile și obiecțiile părților, precum și altor circumstanțe importante pentru justa soluționare a cauzei.

În conformitate cu art. 118, alin. (1) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

În conformitate cu art. 130, alin.(1)-(4)Codul de procedură civilă, instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Nici un fel de probe nu au pentru instanţa judecătorească o forţă probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază de instanţă privitor la pertinenţa, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă şi suficienţa pentru soluţionarea cauzei. Ca rezultat al aprecierii probelor, instanţa judecătorească este obligată să reflecte în hotărâre motivele concluziilor sale privind admiterea unor probe şi respingerea altor probe, precum şi argumentarea preferinţei unor probe faţă de altele.

În conformitate cu art.239 Cod de procedură civilă, hotărîrea judecătorească trebuie să fie legală şi întemeiată. Instanţa îşi întemeiază hotărîrea numai pe circumstanţele constatate nemijlocit de instanţă şi pe probele cercetate în şedinţă de judecată.

Conform art.10, alin. (1) din Codul civil, persoanele fizice şi juridice participante la raporturile juridice civile trebuie să îşi exercite drepturile şi să îşi execute obligaţiile cu bună-credinţă, în acord cu legea, cu contractul, cu ordinea publică şi cu bunele moravuri. Buna-credinţă se prezumă pînă la proba contrară.

Potrivit prevederilor art. 774 alin. (1) din Codul civil, în virtutea raportului obligaţional, creditorul este în drept să pretindă de la debitor executarea unei prestaţii, iar debitorul este ţinut să o execute, iar potrivit art. 858 alin. (1) din Codul civil, temeiul executării rezidă în existenţa unei obligaţii.

Conform prevederilor art. 776 din Codul civil, obligaţiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) şi din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condiţiile legii.

Astfel, conform cererii de chemare în judecată reclamantul pretinde prestarea serviciilor de transport pîrîtului, ultimul înregistrînd datorie la plata serviciului dat, pe care o pretinde prin prisma art.1375, 1376 Cod civil în sumă de 52490 lei.

Prestarea serviciului de transport reclamantul le pretinde prin prisma facturilor

fiscale anexate la dosar: nr.IH2036551 din data de 31.01.2023 în sumă de 20300 lei, nr.IH2036571 în sumă de 27500 lei și nr. IH2036581 în sumă de 18750 lei.(f.d.6-8)

La cererea de chemare în judecată, la fel, a fost anexat un act(f.d.9) în altă limbă decît cea de procedură, care a fost tradus conform înscrisului de la f.d. 34.

De drept reclamantul și-a motivat pretenția prin prisma art. 1375 Cod civil, care prevede că, prin contractul de prestări servicii, o parte (prestator) se obligă să presteze celeilalte părţi (beneficiar) anumite servicii, iar aceasta se obligă să plătească retribuţia convenită. Obiectul contractului de prestări servicii îl constituie serviciile de orice natură. Contractele de muncă sînt reglementate prin legislaţia muncii. Și, art.1376 Cod civil, care implică că, plata pentru servicii se efectuează după prestarea serviciilor. Dacă plata pentru servicii se calculează pe anumite perioade, sumele vor fi acordate după încheierea fiecărei perioade în parte.

Instanța menționează că, conform instituției probațiunii în procesul civil se implică regula că, fiecare parte prezintă probe în susținerea poziției sale. Astfel, importanță evidentă la soluționarea corectă a cauzei o au etapele probațiunii și sarcina care revine participanților la proces în cadrul acestora. Probele fiind elementele de fapt, dobândite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanțelor ce justifică pretențiile și obiecțiile părților, precum și altor circumstanțe importante pentru justa soluționare a cauzei. Iar, după prezentarea lor, instanța este cea care apreciază pertinenţa, admisibilitatea, veridicitatea lor, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă şi suficienţa pentru soluţionarea cauzei.

În speță, instanța consideră că, reclamantul a eșuat în executarea sarcinii probațiunii, or la materialele cauzei nu au fost prezentate probe pertinente, concludente și suficiente din care ar rezulta cert pretenția reclamantului.

Astfel, instanța menționează că, facturile fiscale anexate la dosar confirmă existența raporturilor juridice, contractuale dintre părți.

Totodată, în vederea confirmării pretenției sale - de existență a datoriei pîrîtului, reclamantul a prezentat actul de verificare de la f.d.9, care, instanța atestă că, nu poate fi reținut, acest act implicînd decît un tabel care cuprinde careva sume raportate la perioada 01.01.2023-31.12.2023, fără să conțină numele emitentului, semnătură, ștampilă. Astfel, în modul dat instanța indică despre insuficiența formei probei date și imposibilitatea reținerii ei în calitate de probă a datoriei pîrîtului față de reclamant, fiind decît un tabel arbitral fără elemente de identificare a emitentului. În situația în care, cînd în susținerea pretenției de existență a datoriei prin prisma actului de verificare dintre părți, care este un act contabil, acesta cuprinde semnătura emitentului și ștampila acestuia fiind vorba de un act contabil emis de o persoană juridică ce reflectă situația contabilă, și, care, trebuie să aibă o formă și nu doar să conțină un tabel cu careva sume. Chiar și în situația în care sumele date sunt indicate precum că, în baza facturilor invocate în susținerea raporturilor dintre părți.

În altă ordine de idei, instanța reiterează că, la mențiunea instanței despre

necesitatea prezentării actelor anexate la cerere conform art.167, alin.(1), lit.a) CPC, în limba de stat, a fost prezentat actul de la f.d.34, împreună cu actul precum că, tradus de la f.d.35.

Astfel, instanța atestă că, inițial reclamantul a prezentat actul de la f.d.9 care nu conține nici o semnătură, ștampilă, iar ulterior a fost prezentat actul precum că, tradus și originalul tradus (f.d.35) care, ar conține o ștampilă pe care instanța a fost în imposibilitate să o analizeze, deoarece nu este lizibilă. Iar, în aceste circumstanțe instanța nu poate reține actele date nici să le dea o apreciere.

Înafară de faptul că, actul prezentat în susținerea pretenției sale reclamantul l-a anexat în forma conform mențiunilor supra, acest act ar implica situația la data de 31.12.2023 și nu una actuală.

La fel, instanța indică că, reclamantul a comunicat(f.d.47) precum că, ar fi în imposibilitate de a prezenta un act de verificare actualizat, deoarece nu poate depista pîrîtul, ceea ce nu este plauzibil or, elementele importante pentru un act de verificare sunt să cuprinde elementele de identificare a emitentului, nefiind obligatorie semnătura și/sau ștampila celui pretins că, datorează careva sume.

Corespunzător prin prisma actelor reiterate supra, instanța consideră că, reclamantul nu a îndeplinit sarcina probațiunii cînd actul de verificare prezentat în susținerea pretențiilor sale implică decît un act/tabel fără nume, semnătură și/sau ștampilă a emitentului, cel de la f.d.9, și, precum că, ștampilă cel prezentat ulterior f.d.35, care, însă, nu este lizibilă și instanța a fost în imposibilitate de a-l analiza pentru a determina pertinența acestuia cu obiectul litigiului. Mai mult de cît atît actele date/actul dat precum că, implică situația din 31.12.2023, care raportată la data examinării litigiului este mult anterioară și nu poate fi reținută.

Astfel, când reclamantul nu a prezentat probele pe care își întemeiază pretențiile în modul stabilit de lege lizibile și cu respectarea elementelor de identificare a emitentului: nume, semnătură, ștampilă, instanța este în imposibilitate de a le analiza și reține în modul corespunzător în vederea confirmării pretenției reclamantului, or actul dat implică decît un tabel fără careva semnături și fără careva mențiuni referitor la emitent, iar în așa mod nu poate fi reținut ca probă pertinentă și mai ales suficientă de instanță. Aceasta și în situația în care se pretinde ca probă fiind prezentat în forma de la f.d.9, care este diferită de forma de la f.d.35, ultima mai cuprinzînd și o ștampilă pe care instanța nu a putut-o descifra și nici analiza. Iar, în modul dat instanța nu poate reține actele date ca probe pertinente și concludente cazului. Aceasta și în lipsa altor probe, or facturile fiscale anexate la dosar, nu pot fi reținute în vederea aprecierii existenței datoriei pîrîtului față de reclamant ele implicînd beneficierea de către ultimul de serviciile reclamantului, adică existența raporturilor juridice dintre ei, dar nu demonstrează existența și a datoriei pîrîtului față de reclamat în modul invocat de acesta. Cînd o probă, inclusiv un act de verificare în modul corespunzător, care să conțină elementul de oficialitate din partea cel puțin a reclamantului, și cu o situație

actuală la data examinării cauzei, instanței nu i-a fost prezentată. Iar, actul dat în forma prezentată nu corespunde condițiilor pentru probe în procesul civil, acesta nefiind semnat de persoana responsabilă a întreprinderii reclamante, fiind un act arbitral fără careva elemente de oficialitate, care nu poate fi reținut pentru confirmarea pretenției reclamantului. Aceasta și în situația în care actul dat invocat în calitate de probă ar implica situația la data de 31.12.2023, dar nu cea actuală.

La fel, instanța accentuează că, prin prisma art.118, alin.(5) CPC, a dat posibilitatea reclamantului să prezinte proba invocată în modul corespunzător, ceea ce nu a făcut, iar motivarea acestuia conform cererii de la f.d.47 nu este una plauzibilă, sau actul de verificare trebuie să conțină elementul de oficialitate referitor la emitent, adică semnătura persoanei responsabile a reclamantului de ținerea contabilității și/sau confirmată de reprezentantul acestuia împuternicit în acest sens, nu și obligatoriu semnătura pîrîtului, și, la situația actuală, or actul dat este întocmit în baza evidenței contabile și poate fi prezentată la situația actuală și semnat de persoana responsabilă. Mai multă că, reclamantul a prezentat actul de la f.d. 9 care nu conține vreo semnătură a pîrîtului, pentru a putea pretinde imposibilitatea prezentării unui act de verificare actualizat din cauza lipsei pîrîtului.

Alt dubiu referitor la proba invocată în susținerea pretenției sale – actul de verificare implică că, actele date de la f.d.9 și 35 sunt diferite ca formă, deși se invocă același act, primul neavînd nici o ștampilă, al doilea conține o ștampilă care nu poate fi identificată cui aparține.

În concluzia celor indicate supra instanța reiterează că, reclamantul nu a realizat sarcina probațiunii conform art.118, alin.(1) CPC, și, nu a prezentat instanței acte confirmative ale pretenției sale, iar pretinsul act de verificare care este diferit cel de la f.d.9 și f.d.35 este decît un act arbitral care nu implică elemente de identificare ale emitentului neconținînd nici un nume, o semnătură a celui care l-a întocmit, iar în așa mod nu este suficient și nu poate fi reținut ca probă. Mai mult că, acesta precum că, stabilește și reprezintă situația de la data de 31.12.2023, care este mult anterioară celei de examinare a cauzei și ar putea fi diferită în situația în care nu a fost prezentat un act de verificare actualizat. Aici și cu mențiunea insuficienței doar a probei invocată prin prisma facturilor fiscale care nu pot demonstra existența datoriei, ci doar confirmă existența raporturilor, relațiilor civile între părți. Aceste circumstanțe implică netemeinicia cererii și soluția de respingere a acesteia.

Totodată, prin prisma art.94,96 CPC, care implică posibilitatea compensării cheltuielilor de judecată reclamantului în cazul în care a câștigat procesul, iar la caz condiția dată nu se înregistrează, și , ca solicitare subsecventă, instanța va respinge și compensarea cheltuielilor de judecată.

În conformitate cu prevederile art.art.238-241 Cod de procedură civilă, instanța de judecată,

hotărăște:

Acțiunea la cererea de chemare în judecată a SRL”Melivictrans” împotriva SRL”Preceragro” privind încasarea sumei și compensarea cheltuielilor de judecată, se respinge ca neîntemeiată .

Hotărârea este cu drept de apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la pronunțarea dispozitivului, prin intermediul judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Președintele ședinței
Judecător Iraida Secrieru-Coșleț